

ולהצטרף לצבא, גייסו אז שלושה נערים נוספים ממטולה, שני האחים חדור וחברי יעקב יעקובזון. שלחו אותם לדמשק להיות בין מובילי הגמלים. הלכו מדמשק דרומה עם הגמלים, כל הדרך, ועברו בראש פינה. ראו אותם שם בעברם. בהמשך הדרך בסביבות גינין, חלה יעקב והכניסו אותו לבית חולים. שני האחרים המשיכו הלאה. מאז נעלמו ולא ידוע עליהם דבר. שמותיהם משה ודוד חדור.

ובכן היה עלי להגיע, עקב הצו, למרכז הגיוס בצידון. הגענו למקום ברכיבה, ליוו אותי אבא ומאיר פרידמן, איכר ממטולה שיצא איתנו כדי לעזור להחלץ מהעניין.

לקצין הגיוס הערבי הגשנו תעודה חתומה על ידי החכם באשי היהודי, שמקום מושבו בביירות, המעידה שהיתה טעות ברישום ב"נפוס"²³ שלי בזמן ההתעתמנות וגילי האמיתי נמוך יותר.

הקצין, בין באשי,²⁴ לא רצה לשחרר אותי והתנהל ויכוח בינו לבין הרופא הצבאי התורכי שפרידמן שיכנע אותו קודם לכן שאכן אני צעיר יותר ואיני חייב גיוס.

אני ממתין בחוץ והקצין יוצא, ניגש אלי, מעביר אצבע על שפתי העליונה שכבר הצמיחה חתימת שפם שגולח, כדי ש אראה צעיר, ואומר: "מה זה אתה אינגליזי, או מה?" (רק האנגלים גילו את שפם...).

בינתיים שלח אותי ל"קישלה", בית הסוהר של צידון. היה זה בניין עתיק בן שתיים-שלוש קומות. ישבתי באולם גדול מלא ערבים, יהודי יחידי. באולם רעש ומהומה, לכלוך וזוהמה. השתדלתי לפחות לשבת ליד החלון.

אבא חזר למטולה ופרידמן נשאר איתי. בכל ערב נתן לשוטר רבע מגידה שישחרר אותי ללון במלון בהבטחה שבבוקר אני חוזר לבית הסוהר.

בערב פסח נקראתי לקצין המגייס והוא שיחרר אותי, לפי פקודה שקיבל לשחרר את החיילים היהודים לחג.

עלי היה להביא יהודי צידוני שמכיר אותי, והוא יערוב בעדי שאחזור אחרי הפסח.

הסוחר סלים נגרי שהיה מספק סחורה לחנות של בלסקי במטולה עָרַב בעדי, וכמובן מאליו הוזמנו פרידמן ואני ל"סדר" בביתו. הלכנו דרך רחובות מקורים עד שהגענו לבית. המשפחה ענפה ובראש אבי המשפחה, ישיש מכובד שניהל